

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘ. 6.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1868,

Τιμή ἑτησία, λ. 60
ἑκαστ. φύλ. # 5

ΠΕΡΙ ΟΡΚΟΥ.

Πόσον λυποῦμαι δοῦκίς ἀκούω παιδίον θρηνῶμενον ! Ποῖος σὲ ἔπλασε, τέκνον μου ! Ποῖος σοῦ διατηρεῖ τὴν ζωὴν ; Ποῖος σοὶ ἔδωκε τὴν γλῶσσαν ; Ποῖος σοὶ ἔδωκε τὴν δύναμιν τοῦ ὁμιλεῖν ; Ποῖος σὲ ἐνδύει καὶ σὲ τρέφει ; Ποῖος ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ διὰ νὰ ᾔκη φίλος καὶ Σωτὴρ σου ; Ποῖος ἀνοίγει τὸν οὐρανόν ; Εἰς τίνας γῆν κατοικεῖς ; Τίνας εἶναι τὸ στερέωμα τὸ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σου ; καὶ τίνας εἶναι ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος σὲ φωτίζει ; Ἡ ἀπόκρισίς σου βεβαιώσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας θὰ εἶναι, Ὁ Θεός. Δὲν εἶναι λοιπὸν παντοδύναμος καὶ πανάγαθος ; Δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾷ, νὰ εὐχαριστῇ καὶ νὰ ὑπακούῃς Αὐτόν ; Καὶ ὅμως τὸ πράττει ὅποιος ὀρκίζεται, ὅποιος λαμβάνει τὸ ἄγιον τοῦ Θεοῦ ὄνομα ἐπὶ ματαίῳ καὶ προσφέρει αὐτὸ μὲ γλῶσσαν ματαίαν καὶ ἀσεβῆ ; Ὁ Θεὸς προεῖδε διὰ τὴν ἡμετέραν ἀνθρωπότητα, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔκαμνον ἔργους καὶ θὰ ἐλάμβανον τὸ ὄνομα τοῦ ἐπὶ ματαίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμε νόμους ἀπαγορευόντας τοὺς ὀρκους. Ἴδοὺ εἰς

« Ἄλλῃ λάβῃς τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ, διότι δὲν θέλει ἀθωώσει ὁ Κύριος τὸν λαμβάνοντα ἐπὶ ματαίῳ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ. » Τοῦτο σημαίνει, διὰ τὸ Θεὸς θεωρεῖ ὡς ἔνοχον πάντα ἀνθρώπων λαμβάνοντα τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐπὶ ματαίῳ.

Φυλάττεσθε λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, ἀπὸ τοῦ ὀρκους.

ΤΙ ΚΑΚΟΝ ΣΑΣ ΕΚΑΜΕΝ ;

Ὁ περίφημος Πολύκαρπος ἐπίσκοπος Σμόρνης καὶ μαθητὴς τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου ὑπέμεινε μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὰ 107 Μ. Χ. Ἰστορεῖται δὲ περὶ αὐτοῦ

ὅτι ὅταν ἀνήρθῃ ἡ πυρὰ, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ τὸν κατακαύσῃ, οἱ ἐχθροὶ καὶ διώκται τοῦ προσεπάθουν νὰ πείσουν τὸν εὐσεβῆ καὶ ἀνάγερτον τοῦτον χριστιανὸν νὰ βλασφημήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ὅμως ἀπήντησεν εἰς αὐτοὺς ὡς ἑξῆς. « Ὑποσχεθὲντα ἕξ ἔτη δουλεύω Αὐτὸν καὶ κανὸν κακὸν δὲν μοὶ ἔκαμε, διὰ τὸν λοιπὸν νὰ βλασφημήσω τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως καὶ Σωτῆρός μου ; »

Ταῦτα εἰπὼν ἀνέβη ἐπὶ τῆς πυρᾶς προτιμῆσαι νὰ ὑποφέρῃ τὸν διὰ πυρὸς θάνατον μάλλον καρὰ νὰ εἴπῃ κακὸν διὰ τὸν Σωτῆρά του.

Καὶ ὅμως χιλιάδες παιδιῶν ἀκούονται πᾶσαν ὄρην τῆς ἡμέρας λαμβάνοντα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ ματαίῳ καὶ βλασφημοῦντα καὶ ὑβρίζοντα ἐκείνον ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον τὰ ἔπλασε καὶ τὰ διατηρεῖ ζῶντα καὶ ὑγιῆ καὶ τὰ περιποιεῖται πολυτρόπως, ἀλλὰ καὶ ἀπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας των !

Ἐλπίζω διὰ κανεὶς ἀπὸ τοῦς μικροῦς ἀναγνώστας τῆς « Ἐφημερίδος τῶν Παίδων » δὲν θὰ πέσει εἰς τοιαύτην ἁμαρτίαν ἐναντίον τοῦ καλοῦ ἐκείνου φίλου καὶ μεγίστου εὐεργέτου του.

ΑΙΟ ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

« Διὰ τὸν ἐπῆρες ἐκεῖνα τὰ ὄραϊα μῆλα ; — εἰπέ ποτε παιδίον τι πρὸς τὸν σύντροφόν του, — « Πόσον ἀλόγητος ἐστάθης ! κανεὶς δὲν σὲ ἔδλεπεν. »

« Ἐχεις λάθος, φίλε μου, — ἀπεκρίθη τὸ ἄλλο, — ἀν δὲν ἦτο ἐκεῖ κανεὶς ἄλλος νὰ μὲ ἴδῃ, ἐγὼ ὅμως ἤμουν παρὼν καὶ δὲν θέλω νὰ βλέπω τὸν ἑαυτὸν μου πράττοντα κακὰς πράξεις. »

Ἐκτός ἐμοῦ ὅμως ἦτο καὶ ἄλλος, ὁ Θεός. Καὶ τῶν ὄντων ὁ ἑαυτὸς μας καὶ ὁ Θεός εἶναι δύο ἀληθεῖς μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι εἶναι παρόντες καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μυστι-

κωτάτας πράξεις μας ἐνθυμῶ λοιπὸν τοῦτο, μικρὲ μὲ ἀναγνώστα, καὶ πρόσθε νὰ μὴ κάμνης τίποτε διὰ τὸ ἴποιον ἑβτοὶ δύνανται νὰ σὲ καταμηνώσωσιν.

ΑΜΕΡΙΚΗ.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον εἶπον πῶς καὶ παρὰ τίνων ἀνεκαλύφθη καὶ κατεκτήθη ἡ Ἀμερικὴ, Βόρειος καὶ Νότιος, ὡς καὶ αἱ πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς αὐτῆς νῆσοι, ἤδη προσκαλῶ τὴν προσοχὴν τῶν μικρῶν μου ἀναγνωστῶν εἰς τὰ ὀλίγα, τὰ ἅποια ἔχω νὰ προσθήσω.

Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι περίφημος χώρα διὰ πολλὰ πράγματα. ἔχει τοὺς μεγίστους ποταμοὺς εἰς τὸν κόσμον, ὡς λ. χ. τὴν Ἀμαζόνια εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ὅστις εἶναι πλατύτερος ἀπὸ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν καὶ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ἁποίου φύεται τὸ δένδρον, τοῦ ἁποίου ὁ φλοιὸς ξηραίνόμενος ὀνομάζεται κίνα καὶ ἀπὸ αὐτὸν κατασκευάζεται τὸ κινίνον, τὸ ἁποῖον, ὡς ἴλοι γνωρίζομεν, εἶναι σωτήριον φάρμακον εἰς τοὺς διαλείποντας πυρετούς. Ὁ Μισισσιπίης εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, τοῦ ἁποίου τὸ μήκος εἶναι ὑπὲρ τὰ 3100 μίλια καὶ τοῦ ἁποίου ἡ κοιλὰς ὑπολογίζεται ὅτι, ἂν καλλιεργηθῆ, ἔμπορεῖ τὰ θρέψη 200 ἑκατομμύρια ψυχῶν!

Ἡ Ἀμερικὴ ἔχει τὰ μέγιστα δάση εἰς τὴν κόσμον-μερικὰ ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς εἶναι τετρακοσίων καὶ ἐπέκεινα ποδῶν ὕψους καὶ ἔχουν κορμῶν, ὁ ἁποῖος ἐὰν ἐκρίπτετο θὰ ἐσχημάτιζεν ἐπίπεδον, ἐπάνω τοῦ ἁποίου ἤδύναντο νὰ παίξουν 50 μουσικὸί μὲ τὰ σκαμνία καὶ τὰ ὄργανά των!

Εἰς τὴν Βραζιλίαν εὐρίσκονται τὰ ὠραιότατα ἄνθη καὶ πουλιὰ εἰς τὸν κόσμον. Μερικὰ ἀπὸ τὰ πουλάκια εἶναι τόσο μικρὰ καὶ τόσο ποικιλόχροα, ὥστε αἱ γυναῖκες τὰ φρονέουσιν, τὰ ξηραίνουσιν καὶ τὰ κρεμοῦν ἀπὸ τὸ βράχος εἰς τὰ αὐτὰ των ὡς σκουλαρίκια!

Πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ στερῆ τις τὴν ζωὴν τοιοῦτων ὠραίων ζώων μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ματαιότητά του! Ὁ Θεὸς μᾶς ἐδωκεν ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς ἴλα τὰ κτίσματα, καὶ ἔμποροῦμεν νὰ τὰ μεταχειρίζομεθα διὰ τὰς ἀνάγκας μας, ἀλλ' εἶναι σκληρὸν καὶ ἀπάθθρωπον πρᾶγμα νὰ φονεύῃ τις ζῶα ἕπως κάμνουν μερικὰ παιδιὰ καὶ ἄνδρες, ἀπλῶς διὰ διασκεδάσιν, ἢ διὰ νὰ εὐχαριστήσουν μίαν ματαίαν ἐπιθυμίαν.

Ἡ Ἀμερικὴ ἔχει τὰς μεγίστας λίμνας εἰς τὸν κόσμον — μία ἢ δύο ἀπὸ αὐτὰς εἶναι ὡς ἡ Μεσόγειος θάλασσα μεγάλη.

Ἡ Ἀμερικὴ ἔχει τοὺς μεγίστους καταρράκτας εἰς τὸν κόσμον. Ὁ καταρράκτης τοῦ Νιαγάρα εἶναι

740 ὄρθεκ:πλατὺς καὶ 150 πόδ. ὕψηλός | πρὸ τίνων ἐτῶν κατασκευάσθη ἐπ' αὐτοῦ γέφυρα σιδηρὰ ἐπάνω τῆς ἁποίας περνοῦν ὄχι μόνον ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἀλλὰ καὶ ἀτμάμαζα.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν εὐρίσκεται μεγίστη ποσότης χρυσοῦ μόνον ἀπὸ τὰ χρυσορυχεῖα τῆς Καλιφορνίας ἐξάγεται χρυσοῦς ἀξίας-μεγλειτέρας ἀπὸ ἐν ἑκατομμύριον τάλληρα πᾶσαν ἐβδομάδα!

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν εὐρίσκονται τὰ μέγιστα ἀνθρακωρυχεῖα, ὅπου ἐξάγουν τοὺς τόσοσιν ὠρελίμους διὰ τὰς ἀτμομηχανὰς λιθάνθρακας.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπάρχουν τὰ πλουσιώτατα μεταλλεῖα τοῦ σιδήρου εἶναι δὲ περιεργον, ὅτι ὁ Θεὸς ἔθεσε τὸν σιδήρον καὶ τοὺς λιθάνθρακας πλησίον ἀλλήλων, ὥστε νὰ εὐκολύνωνται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν ἀποχώρισιν τοῦ σιδήρου, ὅστις εἶναι ἀναγκασιότατος εἰς τὰς χρεῖας τοῦ ἀθρώπου.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ
(Urania speciosa)

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ δένδρον, τὸ ἁποῖον φύεται εἰς τὴν νῆσον Μαγαδόσκαρ, ἢ ἁποία, κεῖται εἰς τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Ἀφρικῆς καὶ εἶναι νῆσος μεγάλη καὶ εὐκαρπός. Τὸ δένδρον τοῦτο εἶναι χρυσιώτατον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου τὸ κλίμα εἶναι

ξηρόν και ἡ γῆ ἀμώδης και νερά δὲν ὑπάρχουσι,

Ὁ θεὸς μὲ πολλὴν ἀγάπην και σοφίαν ἐπρονοήσε διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου ὅπουδήποτε και ἂν ἤθελεν εὐρεθῆ. Ὅπου ἔνεκα τοῦ κλίματος δὲν φύονται γενήματα, ἐκεῖ ἔκαμε νὰ βλαστήσουν δένδρα, ὡς τὸν ἀρτίκαρπον, περὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε εἴπομεν ἀρκετὰ, και ῥίζαι ἀμυλώδεις, αἱ ὁποῖαι ἀναπληροῦν τὴν ἔλλειψιν τῶν σιτηρῶν. Ὅπου διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξουν οὔτε γενήματα, οὔτε δένδρα, ὡς εἰς τὰς κατεψυγμένας ζῶνας, ἐκεῖ ἔθεσε τὰς φώσας και ἄπειρα κοπάδια χηνῶν και νηροσῶν (παπιῶν) ἀπὸ τὸ κρέας τῶν ὁποίων τρέφονται οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων.

Ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει νερὸν ἔκαμε νὰ φυτρώσουν διάφορα φυτὰ και δένδρα, τὰ ὁποῖα ἐπροίκισε μὲ δύναμιν ν' ἀπιρροφῶν τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖραν ἢ νὰ συναγοῦν τὴν βροχὴν και νὰ τὴν ἀποθηκεύουν εἰς ὄργανα ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο κατασκευασμένα, διὰ νὰ χρησιμεύῃ κατόπιν πρὸς διατήρησιν ἑαυτῶν και χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου και τῶν ζῶων.

Τὸ δένδρον τῶν Ἄθουοιρῶν γίνεται μεγάλον και ὑψηλὸν ὡς ἡ κουρμαδίτῃ (φοίνιξ), ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔχει περισσότερα τῶν εἰκοσι τὼς εἰκοσιτεσσάρων φύλλων, τὰ ὁποῖα, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, φύονται εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ στελέχους. Εἶναι δὲ ὠραῖον εἰς τὴν ὄψιν και κάμνει ποικὴν και εὐχάριστον σκιά.

Τὰ φύλλα εἶναι μακρὰ και πλατέα. Ὁ μίσχος εἶναι τριῶν πῆχων μακροῦς, τὸ δὲ καθ' αὐτὸ φύλλον ἄλλων τριῶν πῆχων, ὥστε ὅλον τὸ φύλλον ἔχει μῆκος ἕξ πῆχων! Τὰ φύλλα εἶναι τοιοῦτοτρόπως κατασκευασμένα, ὥστε τὸ βρόχινον νερὸν, τὸ ὁποῖον πίπτει ἐπάνω των ἀντὶ νὰ βρῆ πρὸς τὰ ἔξω και νὰ χάνεται, τρέχει πρὸς τὸν μίσχον, ὅστις εἶναι αὐλακωτὸς και εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνοῦται μὲ τὸν κορμὸν, πλατύνεται και σχηματίζει εἶδος δεξαμενῆς (στέρνας) και ἐκεῖ συναθροίζεται και χρησιμεύει πρὸς χρῆσιν αὐτῶν τῶν φύλλων και τῶν διψώντων ὄδοιπόρων, οἱ ὁποῖοι παρακιντοῦν διὰ τινος λόγῃς τὸ μέρος ἐκεῖνο και δέχονται εἰς ἀγγελίον τὸ ἐκρὸν νερὸν. Ἐκαστον φύλλον περιέχει ἡμίσειαν περίπου ὕδαν ὕδατος.

Ἐκτὸς τούτου, τὰ φύλλα χρησιμεύουν και εἰς ἄλλας ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Ἦνεκα τῆς στερεότητος και ἐλαστικότητος των τὰ μεταχειρίζονται οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων ὡς τραπεζομαζάνουλα και πινακία, και ἀφοῦ τὰ διπλώσωσιν ἀρμολοῶς ὡς κουσάκια και δοχεῖα. Σκεπάζουσι προσέτι μὲ αὐτὰ τὰς σκέπας τῶν οἰκιῶν και τῶν καλυθῶν των και διπλῶνουν δι' αὐτῶν πράγματα, τὰ ὁποῖα θέλουσιν νὰ φυλάξουν ἢ νὰ ἀποστελλοῦν εἰς ἄλλα μέρη, ὥστε τὸ δένδρον τοῦτο

εἶναι ἀναγκαϊότατον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν ἐκείνων, και εἶναι ἐν τῶν ἀπειρῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦσι τὴν πανσοφίαν και ἀγθότητα τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον.

ΒΟΗΘΕΙΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ.

Ὁδοιπόρος τις, ἐνῶ διέβαινε τὰς Ἄλπεις, κατελήφθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν ἀπὸ μίαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς καταγίδας τῆς χιόνος, αἱ ὁποῖαι εἶναι συχναὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ βουνά. Τὸ φύγος ἔγαινε ὀριμὸν, ὁ ἀὴρ ἐπυκνώθη ἀπὸ τὴν χιόνα, ὁ δὲ διαπεραστικὸς ἀνεμος ἐφαίνετο δι' ἀίρηματο μέρη τῶν κοκκάλων.

Ἐν τούτοις ὁ ὄδοιπόρος ἠγωνίζετο βαδίζων πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Ἀλλὰ τὰ μέλη του τέλος πάντων ἐπάγωσαν, και ἤρχισε νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ ὕπνου οἱ πόδες του δὲν ἤμελον νὰ κινηθῶσι, και αὐτὸς ἐπλαγίασεν ἐπὶ τῆς χιόνος, ἐνδίδων εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ θανατηφόρου τούτου ὕπνου, ὅστις εἶναι τὸ ἔσχατον στάδιον τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, και ἀπὸ τὸν ὁποῖον βεβαίως ποτὲ δὲν θὰ ἐξυπνωθῆσιν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

Κατ' εὐτυχίαν του ὅμως τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶδεν ἄλλον πτωχὸν ὄδοιπόρον κατακείμενον ὀλίγα βήματα μακρὰν ἀπ' αὐτόν. Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐφαίνετο δι' ἦτο εἰς χειροτέραν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του κατάστασιν, διότι μόλις ἐκινεῖτο ἔλα τὰ μέλη του ἦσαν παγωμένα και ἐφαίνετο ἔτοιμος ν' ἀποθάνῃ.

Ἡ θεὰ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου ἀνθρώπου ἐκίνησε τὴν συμπάθειάν του και τὸν ἐξήγειρεν ἀπὸ τὸν λήθαργον, ὅστις τὸν εἶχε καταλάβει μὲ πολλὸν δὲ κόπον και ἀγῶνα. διότι δὲν ἤμπορει νὰ κινηθῆ, κατιώρθωσε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ἐλαθε τότε τὰς χεῖράς του εἰς τὰ ἰδικὰ του και ἐπροσπάθει νὰ τὰς θερμάνῃ ἔτριψε τὸ μέτωπον

τοῦς πόδας καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε μετὰ παρηγορητικῶς λόγους.

Μετ' ὀλίγον ὁ φυγορραγῶν ἄνθρωπος ἤρρισε νὰ ἀναλαμβάνῃ — αἱ δυνάμεις του ἐπανήλθον καὶ ἠεθάνθη τὸν ἑαυτὸν του ἱκανὸν νὰ ἐδοκιμορήσῃ.

Ἄλλ' ἡ πρὸς τὸν ξένον καλοσύνη του εἶχε καὶ ἄλλο καλὸν αὐτῷ· ὁ ἴδιος εὐεργέτης ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις του διὰ τῶν προσπαθειῶν, τὰς ὁποίας κατέβαλε διὰ νὰ σώσῃ τὸν ξένον. Ὁ κόπος, τὸν ὁποῖον ἔκαμε τρίβων αὐτὸν, ἔκαμε καὶ τὸ ἰδικόν του αἷμα νὰ κυκλοφορήσῃ πάλιν εἰς τὰς φλέβας του — Ἐξαστάθη προσπαθῶν νὰ θερμάνῃ τὸν ἄλλον. Ἡ δυνήλασία του ἔφυγε καὶ δὲν ἤθελε πλέον νὰ κοιμηθῇ· τὰ μέλη του ἐπανέλαβον τὴν ἐλαστικότητά των καὶ οἱ ὄφθ. ἔδοκιμοῦ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των συγκαίροντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Μετ' ὀλίγον ἡ καταιγὶς ἐπέρασε καὶ αὐτοὶ διέβησαν τὸ βουνὸν καὶ ἔφθασαν ἀσφαλῶς εἰς τὰς οἰκίας των.

Καὶ τώρα, μικρὲ μου ἀναγνώστα, ἐὰν αἰσθάνεσαι τὴν καρδίαν σου φυγρὰν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν φυγὴν σου σχεδὸν ἔτοιμον νὰ χαθῇ, προσπάθησον νὰ κάμῃς καὶ τι τὸ ὁποῖον θὰ βοηθήσῃ ἄλλην φυγὴν νὰ σωθῇ καὶ διὰ χαρικοποίηση ἄλλην καρδίαν καὶ συνήθως θέλεις τὸ εὑρεῖ τὸ καλύτερον μέσον τῆς ἰδικῆς σου ἐπανορθώσεως καὶ παρηγορίας.

Η ΑΝΘΟΥΣΑ.

Ποῦς δὲν ἔβρει τὴν Ἀνθούλα πῶχει τὰ χρυσοῦ μαλλιά
Καὶ εἰ τὰ λάδα μεγαλύνει σὺν μικρῇ τριανταφυλλιά;
Δι' αὐτὴν ὁ κόσμος εἶναι ἡ Ἄγία τῆς Γραφῆς.

Καὶ μικρὴ μὲν καρδερὶνα π' ἀγαπᾷ σὺν ἀδελφῇ.

Μὴ φορὰ ἐνφ' κρατούσε τὸ πουλί τὸ τρυφερὸν,

Καὶ τὸ τάχιζε μονάχη καὶ τὸ πότιζε νερῷ,

Κότταξ, μητέρα, εἶπε τί ἔρατμισ πουλί!

Μὴ δαγκάνει τὸ κεχρὶ τῆς, μὴ τὸ χέρι μου φιλεῖ...

Τὰ καλά καὶ σὺ, μικρὴ μου, ἐνφ' χαίρεσαι τῆς γῆς,

Μὴ ἐσχῶς σὺν τὸ πουλάκι τὸν Θεὸν νὰ εὐλογῆς.

Γ. Η.

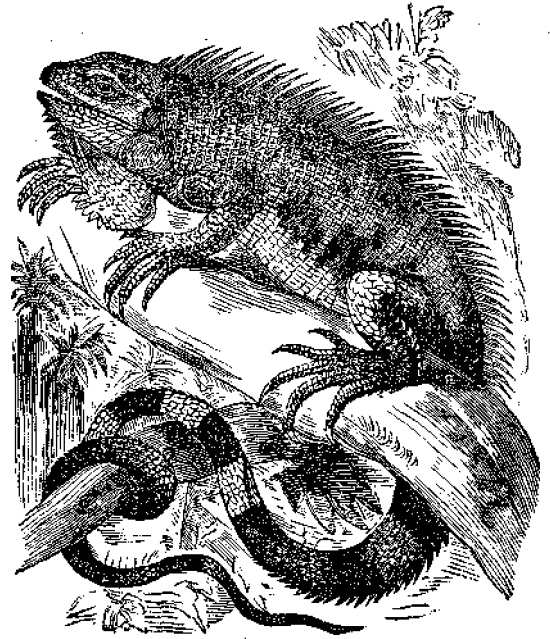
Η ΙΓΟΥΑΝΑ

ὦ, τί παράξενον ζῶον! θὰ ἀνακρίξουν οἱ μικροὶ ἀναγνώσταί σου ἐφημερίδος τῶν Παίδων. Καὶ τῷ ὄντι πολὺ παράξενον ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδιόφορον, καὶ ἀνωφελές εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅπως θὰ ἴδωμεν εὐθὺς.

Ἡ Ἰγουάνα ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἔρπετων, εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν σαυροειδῶν· τὸ μήκος τοῦ σώματός της εἶναι τριῶν ποδῶν τὸ δὲ τῆς οὐράς ἄλλων τριῶν, ὥστε τὸ ὅλον μήκος τοῦ ζώου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐράς εἶναι ἑξὸς ποδῶν.

Πολλοὶ ἴσως θὰ εἰπουν οὐκ ἔστιν μακρὰ οὐρὰ εἶναι ἄχρηστος εἰς τὸν αἰσθητὸν ζῶον, ἀλλ' ὁ δημιουργὸς τῆς

τὴν Ἰγουάναν ἐγνώριζε τί ἔκαμνε διότι μετὰ τὴν οὐρὰν στήριζεται ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἐταχύνεται ὅταν μεταβαίνῃ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἢ κρεμάται ἀπ' αὐτοῦς.

Ἡ Ἰγουάνα.

Ἡ Ἰγουάνα εἶναι ζῶον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῶν Βαχάμων νήσων καὶ μοιροῦ φαίνεται ἀηδὴς καὶ ἀσχημὸς εἰς τὴν ὄψιν καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροῦς μας ἀναγνώστας δὲν θὰ ἤθελε πιθανὸν νὰ γευματίσῃ ἀπὸ τὸ κρέας της, μολὸν τοῦτο τὴν μεταχειρίζοντα οἱ ἐντόπιστοι καὶ εἰς τὸ φαγητὸν των ἔσονται ἐδοκιμάσαν τὸ κρέας τῆς τὸ ὑπερβαίνον ὡς τρυφερὸν, γλυκὸν καὶ νοστιμώτατον.

Ἡ Ἰγουάνα ἀγαπᾷ νὰ κρέιται εἰς τὴν ἄμμου ἢ νὰ κάθεται ἐπὶ τῶν δένδρων ἔχει δὲ ἐκτός τῶν ἀκανθῶν, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν σειρὰν εἰς τὴν ῥάχιν της, καὶ ἰσοχυροῦς δόντας, ὥστε εἶναι ὄχι μόνον δύσκολον ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδονον νὰ τὴν συλλαβῇ τις. Οἱ κάτοικοι βίμως τῶν μερῶν ἐκείνων τὴν κυνηγοῦν μετὰ σκύλους, καὶ ἀφ' οὗ κατορθώσων δι' αὐτῶν νὰ τὴν κυρώσων, τὴν πιάνουν καὶ πρῶτον μὲν τῆς ῥάπτουν τὸ στόμα διὰ νὰ μὴ δαγκάνῃ, κατόπιν δὲ τὴν στέλλουν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ πώλησιν. Αἱ Ἰγουάναί τρώγονται ὄχι μόνον πρόσφατοι, ἀλλὰ καὶ ἀλατισμέναι. Ἰδίως τὸν χειμῶνα πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον παρτίνονται ὡς τὰ σκουμπιὰ ἢ ὡς σαρδέλες καὶ ἀποθηκεύονται εἰς ἐπιτήδες κατεσκευασμέναις ἀποθήκας.

Ἡ Ἰγουάνα ἐξημερῶνται καὶ τότε συναγελάζονται καὶ τρέφεται μετὰ τοὺς χείρους, εἰς τῶν ὁποίων τὴν συναναστροφὴν φαίνεται διὰ εὐρίσκει πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Τὸ χρώμα της εἶναι πράσινον μετὰ κηλίδας κίτριναι, αἱ ὁποῖαι ἀφαιροῦσι πολὺ ἀπὸ τὴν ἀσχημίαν της.

Ἐπὶ πιστώσει ἡ "Ἐφ. τῶν Παίδων" δὲν στέλλεται εἰς κανένα.